

*Minna
Suvarnto*
MURROKSESSA

Minna Suvanto

Murroksessa

SAGA Egmont

Murroksessa

Cover image: Midjourney

Copyright © 2024 Minna Suvanto and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727202600

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

– Sä et ole tosissasi! Sofia huudahti minulle. – Mirkku! Sä olet mennyt aivan liian pitkälle!

– Mulla oli vapaa perjantai ja mä halusin itselleni seuraa, minä puolustelin. Lakkasin kynsiäni Sofian keittiössä, sillä vuosien ystävyyskokemuksella tiesin, että Sofialla oli parhaat kynsilakat eivätkä ne olleet kuivuneet kiinni niin kuin ne muutamat, jotka minä omistin.

– Mutta sä ojensit itsesi hopeatarjottimella Ollille! Ei nainen noin! Sun pitää tietää sun arvosi.

– Ensin mä ehdotin, että lähdetään yksille baariin, mutta koska Olli ei jaksanut lähteä eikä sillä ollut rahaa, mä ehdotin, että olisin hakenut kaupasta muutaman sidukan ja mennyt sen luo tai se tullut mun kämpille.

– Niin, no mitä Olli vastasi? Ei tullut. Näin mä olen kuullut, Sofia huokaisi tuskastuneena minuun. – Miksi sä roikut tuollaisissa miehissä, jotka eivät tajua sun arvoa?

Sofia oli paitsi kynsilakkojen kuningatar, myös minun läheisin ystäväni. Me olimme tavanneet opiskeluaikoina yhteisessä projektissa, missä kaikki mahdollinen oli mennyt pieleen. Pääosan esittäjä oli tullut ainoaan esitykseen kännissä, kesken esityksen oli tullut palohälytys ja loppukumarruksissa yksi näyttelijä oli pudonnut lavalta ja murtanut nilkkansa. Tuo epäonninen projekti, jonka oli tarkoitus olla meidän kaikkien osallistujien suuri mahdollisuus näyttää meidän taitomme, oli ollut todellinen fiasko.

– Kai se oli niin väsynyt, sanoin, vaikka tiesin kuulostavani ihan halvan näytelmän repliikiltä.

– Se mies ei tarvitse sua mihinkään muuhun kuin siihen, että sä lähetelet sille tsemppiviestejä, ymmärrät sitä puolesta sanasta. Kuinka kauan te ootte roikkuneet tässä suhteessa, joka ei ole saanut täyttymystään? Puoli vuotta?

– Kolme kuukautta, sanoin, sillä olin juuri eilen laskenut sen.

– Ei kaikkea voi laskea seksillä ja sillä, kuinka monta kertaa on tavattu. Meillä on hyviä keskusteluja.

– No varmasti on, en mä sitä epäile, mutta sä olet kannatellut sitä nämä kolme kuukautta ja jätkä pitää sua koko ajan käsivarren mitan päässä itsestään, Sofia muistutti kerätessään luonnoslehtiöt keittiön pöydältä reppuunsa. Keneltäkään muulta kuin Sofialta en olisi ottanut vastaan noin suoraa puhetta. Mutta me olimme todelliset ystävät, ja taatusti ainoat, jotka viettivät sen epäonnisen produktion vuosipäivää. Olihan se meidän ystävyyskaverimme alku. Eikä meidän ystävyyskaverimme ollut ihan tavallista ystävyyskaveria: me olimme löytäneet toisistamme sielunkumppanit ja ymmärsimme toisiamme puolesta sanasta.

Sain kynteni lakattua ja katselin niitä arvioivasti. En ollut mikään tarkka ja taitava lakkaaja ja toisessa peukalossa lakka oli

hieman kuprulla. En kuitenkaan antanut sen haitata, sillä tiesin, etteivät nämä lakat montaa päivää ehtisi olla kun olisin ne jo rapsuttanut pois. Sofia oli hokenut minulle moneen kertaan, että ensin piti laittaa aluslakka, sitten lakata ties kuinka monta ohutta kerrosta ja vielä jotain laittaa lakan päällekin. Minä en jaksanut moista alkaa tekemään. Se oli kaksi kerrosta ja sillä hyvä.

– Mutta sillä on unettomuutta, stressiä ja burnouttia takana, puolustelin, vaikka tiesin puhuvani itseäni yhä syvemmälle suohon. Kaikki oli juuri niin kuin Sofia oli sanonut: mies oli pitänyt minua käsivarren mitan päässä itsestään. Aina kun minä olin ollut valmis lopettamaan viestittelyn ja avautumisen, oli Ollilta kuitenkin tullut jokin niin syvälinen ja kaunis viesti, että olin taas jatkanut ja ajatellut, että kyllä hän vielä uskaltautuisi minun kanssani oikeasti suhteeseen.

– Mä en voi käsittää, miten sä vedät puoleesi tuollaisia miehiä, Sofia jatkoi. – Santtukin ihmetteli samaa.

– Ootko sä paljastanut Santulle kaiken? parahdin. Santtu oli Sofian avomies, joka oli ollut nyt muutaman vuoden kuvioissa. Sofia oli tavannut Santun laivareissulla, kun oli päättänyt, että nyt yksinolo saisi riittää. He eivät olleet vielä menneet kihloihin tai luvanneet järjestää juhannushäitä, mutta odotin, että sellainen aika vielä tulisi.

– No en kaikkea, mutta kysyin siltä, että mitä mies oikein meinaa, kun tekee noin. Älä pelkää, ei Santtu tiedä tuota, että olet ollut alasti hopealautasella eikä mies ole tajunnut käydä kimppuusi.

– En mä ollut alasti!

– Kyllä sä kuvaannollisesti olit alasti, älä väitä vastaan.

– Mikä Santun mielipide asiaan oli? Miksi mies lähettelee vain viestejä eikä ehdota tapaamista, ja sitten kun sille ehdottaa

jotakin, miehellä menee pupu pöksyihin? Onko sillä pelkotiloja?

– Yksi mahdollisuus on tuo. Ensimmäinen syy voisi olla se, että Ollilla onkin vaimo tai vakava parisuhde. Että sä olit vain ajanvietettä.

– Ei, tuohon en usko. Kuka varattu mies ehtii viestitellä kolme tuntia yöllä?

– Mies, jonka naisella on hyvät unenlahjat.

– Äh. En osta tuota syytä. Mitä muita syitä on?

– Syy numero kaksi, miehellä on noloja tatuointeja, joita ei halua näyttää sulle. Tyyliin eksän nimi rinnassa tai joku jalkapallojoukkueen logo perseessä. Santun mielestä tää on ehdottomasti todennäköisin syy.

– Tatuointeja! Ollilla on neulakammo. Ei sillä voi olla tatuointeja, totesin ja muistin, kuinka olin edellisellä viikolla lähettänyt tsemppiviestejä, kun mies oli mennyt verikokeeseen.

– Entäs sitten potenssivaivoja? Ei vaan vehkeet toimi, Sofia ehdotti. Hän päästi kastelukannuun vettä ja alkoi kastella lukuisia kasvejaan. Minä siirryin sohvan nurkkaan istumaan, ja Sofian ja Santun kissa, Öhöm, loikkasi syliini.

– Mä en oikein tiedä tuosta asiasta mitään, totesin. – Voiko meidän ikäisellä miehellä olla impotenssia? Vähän yli kolmikymppisellä? Eikö se ole vanhojen miesten vaiva?

– Luin just jostakin, että myös nuorilla miehillä on yllättävän paljon tuota vaivaa. Kai stressi jotenkin vaikuttaa siihenkin.

– Tuo voi siis olla ihan mahdollinen syy. En päässyt miehen housuihin asti, minä naurahdin ja laitoin kynsilakan takaisin Sofian järjestelmälliseen kynsilakkalaatikkoon. Puhaltelin kynteni kuivaksi ennen kuin aloin rapsuttamaan pörröturkkista Öhömiä, joka haukotteli sylissäni. Olin nimennyt Öhömin kissaterapeutiksi, jonka luona kävin silloin tällöin tasaantumassa

ja ottamassa mallia, miten elämää piti elää. Toki minulle ei kukaan laittanut lautasta eteen eikä minun hyvinvoinnistani kukaan pitänyt huolta samalla tavalla kuin Öhömistä pidettiin. Öhöm oli kissa, joka tiesi arvonsa.

– Ehkä maailmankaikkeus halusi suojella sua siltä kokemukselta, Sofia hymähti. Hän antoi jollekin kasville liikaa vettä, joka sitten pursusi aluslautaselta yli. – Perkele! Voitko hakea rätin?

– Öhöm, siirrypäs hetkeksi, sanoin laiskalle kissalle ja kävin hakemassa rätin Sofialle.

– Onko mitään muita syitä? kysyin, kun pääsin takaisin sohvan nurkkaan istumaan.

– No, se perinteinen. Särkynyt sydän, Sofia totesi.

– Tuota mä oon kyllä uumoillut. Olli sanoi silloin ihan alussa, että on just eronnut ja on herkkä mies. Ehkä tää kaikki tapahtui vain liian nopeasti, minä totesin.

– Mirkku, sä et anna sille miehelle enää sekuntiakaan aikaasi! Kolmessa kuukaudessa olisi pitänyt saada itsensä sen verran kuntoon, että tietää, mitä halukkaalle naiselle tehdään, Sofia sanoi tiukasti.

– Niin, tai edes avautua sen verran, että olisi kertonut, mikä on tilanne, minä totesin. Olin aivan liian sinisilmäinen, taas kerran.

– Sä olet niin avoin ja kiltti, Sofia lohdutti. – Miehet tahtovat saada palasen tuosta sun positiivisuudesta ja valovoimaisuudesta.

– Tosi kiva, mä huokaisin. – Mä oon joku tukihenkilö. En mä halua olla sellainen! Mä haluan ihan oikean parisuhteen, missä mäkin saan olla heikko ja tarvitseva. En mä ole mikään psykologi! Mä olen vain näyttelijä!

– Niin olet ja pirun hyväkin vielä. Mä luulen, että tuo sun karisma pelottaa useimpia miehiä. Sä tarttisit sellaisen vahvan miehen, jolle ei tulisi itsetunto-ongelmia sun kanssa, Sofia analysoi. – Joku vanhempi mies?

– Et ehdota sitä! sanoin tietäen, kuka Sofialla oli mielessä. Heitin sohvatyynyn häntä päin.

– Mut se katsoi sua sillä silmällä. Mä huomasin.

– Joo, mutta mä en katso sitä sillä silmällä. Pekkala on vanha äijä, muistutin. – Varmaan kakskyt vuotta vanhempi. Ja muista, että Pekkala on mun äitini eksä.

– Unohdetaan Pekkala, mutta sä unohdat myös tuon Ollin. Tuosta miehestä on nyt päästävä eroon, lopullisesti, Sofia sanoi päättäväisesti.

– En mä tiedä, miten mä teen sen! Jos se taas romahtaa?

– Se ei ole sun murheesi. Eikä sun tartte sitä mitenkään dramaattisesti jättää. Et vaan vastaa sen viesteihin.

– No sitten on helppoa, tuhahdin ja katsoin puhelinta. Olli oli laittanut minulle viimeksi viestiä lauantaiaamuna ja nyt oli jo maanantai-ilta. Perjantaina olin tehnyt hänelle ehdotuksen kotikänneistä hänen tai minun luonani, ja jos totta puhutaan, olin sheivannut sääreni ja levittänyt vartalooni kallista ruusuntuoksuista voidetta ihan sitä silmällä pitäen, että nyt päästäisiin vihdoinkin asiaan. Eli sänkyyn asti. No ei päästy yhdessä, ei. Olli oli liian väsynyt näkemään minua ja niinpä me pysyimme molemmat omissa oloissamme.

– Koska on viimeksi tullut viesti? Se lauantaiaamun nukkumisviesti? Missä luki tyyliin, että en saanut unta ja katselin vain kauhuelokuvia koko yön.

– Just se, jonka olisi voinut lähettää vaikka jollekin Tyyne-tädille Parikkalaan, minä hymähdin.

- Nyt et sitten laita mitään viestiä, etkä kysele, että miten menee. Annat sen tyyppin olla.
- Mutta jos siltä tulee viesti? Mitä mä sitten teen?
- Jätät vastaamatta. Miks sun pitäis vastata siihen kun se ei osaa pitää ihmissuhteistaan huolta?

Oli selvää, että minun pitäisi unohtaa tyystin Olli. Ja se olikin helppoa siihen saakka, kunnes mieheltä tuli keskiviikkona vihdoinkin viesti.

Olut 18.06

Miten menee?

Minä kutsuin Ollia Olueksi, se oli meidän kahden sisäpiirivitsi, sillä Olli oli oluiden ystävä. Minä taas olin Punkku-Mirkku eli Purkku.

Katsoin viestiä epäuskoisena ja mietin, mitä tuohon pitäisi nyt vastata. Miksi ihmeessä Olli nyt miltei sadan tunnin päästä oli taas aktivoitunut? Mutta se viesti. Sehän oli ihan harmiton miten menee -viesti eikä siinä ollut mitään kummallista, eihän? Niinpä minä pienen harkinnan jälkeen vastasin hänelle, että kaikki ok. Miten siellä?

Ja siitä se suo taas alkoi. Minä pesin pyykkiä ja vastailin viesteihin. Pohdimme pyykkäämisen kulttuurista, vastenmielisen pesäpallon pelaamista yläkoulussa, nuoruuden hittibiisejä. Meillä riitti viestiteltävää koko vapaillakseni, ja ennen kuin suljin sängyssä silmäni, toivotimme toisillemme hyvät yöt. Kun olin laittanut valot ja puhelimen pois, soimasin itseäni siitä, että olin taas innostunut. Minunhan piti jättää koko tyyppi eikä olla hänen kanssaan missään tekemisissä. Ja taas olin ratkennut ja

vieläpä oikein kunnolla. Tämä viestittely oli taas jotain sellaista, mitä en paljastaisi Sofialle, minä päätin.

– Mirkku, ootko sä vielä hereillä? Ansku kysyi ovenraosta. Olin kuullut hänen juuri tulevan kotiin ja oikeastaan arvasin, että hän tulisi huoneeni kautta.

– Joo, totesin ja katsoin, kuinka kunnollinen ja tunnollinen kaksoissiskoni Ansku tuli huoneeseeni, pyyhkäisi vaatteeni pois tuoilta niin kuin teininäkin ja istui sitten alas.

– Me ollaan haettu nyt sitä yhteistä asuntoa Jannen kanssa, Ansku ilmoitti. – Ja Janne on irtisanonut jo oman kämppänsä.

– Sä siis ihan tosissasi aiot nyt muuttaa täältä pois? kysyin, vaikka olihan Ansku tästä puhunut jo varmaan puoli vuotta.

– Kyllä, ja sä saat etsiä itsellesi uuden kämppiksen, Ansku vahvisti. – Yks Jannen kaveri etsii muutamaksi viikoksi majapaikkaa, joten sen voit ottaa vaikka eka tänne majoilemaan.

– Jannen kaveri? Joku insinööri? parahdin ja ajattelin, että mitä siitä tulisi jos asuisin jonkun insinöörin kanssa samassa asunnossa muutaman viikon.

– Se on ihan fiksu tyyppi.

– Joo, en mä sitä epäile, mutta onko se myös tosikko, joka haluaa, että kengät on rivissä ja vessanpesusta on minuuttiohjeet, minä totesin, sillä minulla oli takana yksi lyhyt parisuhde insinöörin kanssa ja se oli ollut katastrofi heti alusta saakka.

– Mut hei, sä tarttet tänne jonkun vuokralaisen, se on fakta, Ansku muistutti. – Aune-täti ei suostu siihen, että vuokraa lasketaan. Se on ihan selvää.

– Joo, se on varmaa. Aune-täti pitää kiinni kaikista rahoista, jotka saa, minä tuhahdin ja mietin, olisiko ollut paljon parempi asua jollakin vieraalla vuokralla kuin isoäidin jakamattomassa pesässä, jota isä ja hänen siskonsa hallinnoivat. Varmasti olisi,

Suurten muutosten kesä.

Mirkun kesä alkaa rytisten. Edessä on yksi näyttelijänuran odotetuimmista ensi-illoista, mutta samalla Mirkun lupaava parisuhde ajautuu umpikujaan ja asuntokin lähtee yllättäen alta. Kun Mirkku päättyy kaiken huipuksi kohu-uutisen otsikoihin, on aika vetäytyä nuolemaan haavoja.

Koditon Mirkku joutuu viettämään yhden kesän kiertolaiselämää ystäviensä luona – onneksi niin pientä asuntoa ei olekaan, ettei hän olisi tervetullut. Kesän aikana Mirkku joutuu myös pohtimaan uraansa ja kohtaamaan monimutkaiset perhesuhteensa. Elämä ailahtelevaisen isän ja kuuluisan näyttelijä-äidin varjossa ei ole aina helppoa. Kaiken keskellä Mirkku tutustuu teatterin helläsydämykseen valomieheen, mutta onko murroksessa tilaa rakkaudelle?

Minna Suvanto on pispalalainen teatteriope ja kirjailija, joka rakastaa romanttisia kirjoja ja elokuvia, hullaantuu livemusiikista ja tanssii liikennevaloissa.